

ningen (5×5 m.) är på platsen utmärkt med i markplanet nedslagna järnrör och avser att underlätta utläggning och lokalisering av de olika urngravplatserna.

Det således nyordnade kyrkogårdsområdet omfattar c:a 470 urngravplatser i storlek 1,2×1,5 m. Av dessa kunna 75—100 st. omedelbart upplåtas till personer som genom åren vårdat sina gamla gravar och nu önska utnyttja denna möjlighet. Återstående nära 400 platser komma säkerligen att räcka under de närmaste 6—7 åren och efter denna tid finnes ytterligare äldre områden som kunna tagas i bruk för samma ändamål varför ny kyrkogårdsmark sparas i rätt stor omfattning.

»Sygdom« i thujahækkene

Havearkitekt, cand. hort. Poul Hansen

Naar man kommer rundt paa de forskellige Kirkegaarde, møder man ofte Spørgsmaalet: „Kan De sige mig, hvad disse Hække fejler?“ idet der peges paa Thujahækkene. Disse staar med større eller mindre brune Partier, hvor „Løvet“ er dødt. Forskellige sagkyndige har været spurgt, Plantedele af Hækkene har været undersøgt, og forskelligt baade Lus, Skjoldlus og Svampe er funden, men om disse forskellige Angreb er den egentlige Aarsag til Kalamiteten, er der meget delte Meninger om.

Der er fra forskellig Side fremsat Formodning om, at Skaden vel har Forbindelse med de fundne Sygdomme, men at den dybest set skyldes en Svækkelse af Planterne, og at denne Svækkelse saa følges op af en af de nævnte Sygdomme, hvorved Ødelæggelsen fuldstændiggøres. Fra en Side gav man de sidste haarde Vintre Skyld for Svækkelsen. I et andet Tilfælde har man ladet udtage Jordprø-

ver, og ved Analyser konstateret lav Reaktion og lave Tal for Næringsindhold og søger nu ved Tilførsel af Kalk og Kunstgødning at bedre paa Forholdene. Men der er nogen der ved, hvilken Reaktion der er heldigst for Thuja?*) Jeg har set dem vokse fortræffeligt i Jord, der er tilført ret store Mængder Spagnum Side om Side med Alperoser, der jo kræver lav Reaktion. Gødning skal det sikkert nok være smaat med paa de fleste Kirkegaarde, da man jo ved Rengøring stadig bortfører Plantenæring, men hvor der tilføres Kunstgødning, må det tilraades at udvise den allerstørste Omhu ved Udstrømningen, da det ved Berøring med grønne Plantedele ødelægger disse.

Jeg er bleven opmærksom på, at omtalte brune Partier især optræder paa Hække med fuldendt Klipping — hvor Form og Højde til Stadighed holdes under Kontrol — og jeg har ikke bemærket dem paa fritvoksende Planter. Dette giver mig Anledning til at henlede Opmærksomheden på, at den gennemførte Klipping, der jo egentlig er en Afløvning af Planten, svækker Hækkene, og jo tiere der klippes des større Svækkelse. Erindrer man, at de fra Jorden optagne Næringsstoffer kun kan komme Planten tilgode, naar de i *de grønne Plantedele* ved Sollysets Medvirken forenes med Luftens Kulsyre, vil man forstaa, at haard Klipping betyder et stort Tab af Ernæringsmulighed for Planterne. Der er meget delte Meninger om Beskæring og Klipping, og om Smagen desangaaende er det næppe frugtbart at diskutere, men kniber det at holde Liv i Hækkene, vil det absolut være klogt ikke at klippe for haardt og kun een Gang om Aaret — i Forsommeren — saa der kan opnaas en god Genvækst og i nogen Grad Skudmodning inden Vintren.

*) Iflg. »Buske og Træer« (1948) s. 504 trives Thuja »udmærket paa de fleste Jorder, men udvikler sig smukkeste paa næringsrig ikke for tør og kalkholdig Jord.«

Red. anm.